

Boodschoppe in vroegere tijde en nou

De **kruidenier** is een **handelaar** in 'droge' **levensmiddelen**. Als zodanig is hij te onderscheiden van de slager, de bakker en de groenteboer, die verse levensmiddelen verkopen. Door de opkomst van de **supermarkten** in ons dorp is de kruidenierszaak verdwenen en raakt de term verouderd. Sliedrecht kent geen kruidenierswinkel meer sinds de sluiting van het winkeltje van 'Vrouw Brand' nabij de vroegere Bandwerf.(BL)

Hoe 't nou gaot ...

Vendaeg d'n dag kijk ie d'r nie raor van op as t'r een bussie of bestelwaogentjie de straet inkomp van de Jumbo of Albert Heijn. Mense kanne thuis op de computer 't hêele assortiment van de supermart op 't beeldschaarem vòdbij laete komme. Een klicksie mè je muis en 't vollegende potjie jam kom in beeld, êene klik en 't potjie zit i je digitaole winkelkarrechie. Gemak dient de mens. Nou, dan komp 't bestelwaogentjie, de straet in gescharreld en d'r stapt een jongmens uit met 'n dòdsie. Hij belt aan bij 't bezurregadres, en as 't mot zet ie 't ok nog binne i je geutstêenkassie of i je koelkast. Die jongeloi die in die bestelwaogentjies rije hebbe deurgaons nie zòvel rijervaering. As ie 't gehannes somtije ziet denk ie wel-is bij je aaige, as dat maor goed gaot. Aan 't bussie kà je zien dat 'r wel zò af en toe schaej wor gereeje; Schrappe en deuke. In huisouwes waer vrouw en man aallebaai overdag motte waareke, is tegewoordig gêen tijd meer om boodschoppe te doen. Dus wordt 'r 's aeves op de computer naer recepte gekeke waer gelijk bij staot wà je nôdige het. Je zet 'r bij hoe laet 't bezurregd mò worre, klik, en 't komp vòdmekeer. Zòd gao dà vendaeg d'n dag.

Hoe 't vroeger gong ...

Voordat 'r in Slierecht supermarte wazze, hà je veul kroijeniers; gròdtes en klaainderes. In de Kaarekbuurt zat Albert Heijn en op d'n hoek Kaarekbuurt en Kaarekstraet zat De Gruijter. Naest De Gruijter zat Sjemín (Jamin) en daernaest, nou Spek & Bòdne, hà je de winkel van Simon de Wit. In aal die kroijenierswinkels mos ie op ie beurt wachte en dan wier ie bediend. Vedder hà je deur 't hêele durrep veul kroijeniers. In de Dijkstraet, nou de A.W. de Landgraefstraat, hà je de Coperaosie waer

laeter Kees Verschoor z'n klerezaak begon. Nóg weer laeter kwam d'r een Chinees in, en onderlest is 't weer omgebouwd tot weunhuize. De mêeste kroijeniers kwamme êêns in de week 's aeves aanbelle, kwamme dan binne aan taofel zitte, en schreve in een speesjaol boeksie op wat de vrouw des huizes hebbe wou. Mêêstal had de kroijenier een potlôôd achter z'n oor gestoke. Balpenne wazze d'r nò nie zôôveul. De kroijenier die bij ons thuis kwam had een potlôôd wà je nie kon uitstuvve. Dat noemde die een inkpotlôôd. Hij likte d'r aan voordat ie gong schrijve. Mêêstal kwam ik effe kijke omdà van dat likke z'n tong blaauw wier. Dat had ie zellef nie in de gaote. 't Boeksie nam die mee naer z'n winkel en deej de bestelde boodschoppe in 'n dôôsie. Een paor daege laeter kwam die kroijenier 's aeves weer aan huis aanbelle en broch 't dôôsie waer de bestellinge inzatte. De manier van handele is dus wel hêêl aandere geworre, maor d'n overêêkomst tusse vroeger en nou is gêên verrassing: 't zit nog aaltijd in 'n dôôsie.

Zeun van Sjorse